

. . . Enslev! Jeg kan huske, De kaldte Dem engang for Daarernes Formynder. Vær det ogsaa i dette Tilfælde!«

Herpaa svarede han ikke. Han talte videre om Valgudsigterne og sagde:

»Og hvad nu mine omtvistede Planer angaar, saa maa jeg erindre Dem om, hvad jeg erklærede igaar paa Mødet. Jeg har ingen anden Hensigt end at hjælpe vor fælles Ven Tyrstrup til et godt, demokratisk Valg. At han i sin Uforstand og forunderlige Sorgløshed foretrækker daarlige og upaalidelige Hjælpere, kan ikke være en Rettesnor for mig. Jeg vil ikke se roligt paa, at de møjsomt vundne Resultater af to Generationers Kamp og Arbejde saa letsindigt sættes paa Spil.«

»Resultaterne?« sagde Fru Bertha. »Er det ikke netop dem, der skræmmer?«

Enslev vendte sig imod hende med et hvast Blik under de sænkede Bryn.

»Hvad mener De?«

»Aa — jeg synes tidt selv, at det hele ser saa haabløst ud. Det er jo slet ikke blevet til, hvad vi ventede.«

Enslev sad med begge Hænder paa Stokkens Guldhaandtag. Han havde igen taget Blikket til sig, og over hans Ansigt lagde der sig et dybt Mørke.

»Menneskene har en kort Hukommelse,« sagde